

Oplevelse, var han ikke fri for at blive lidt forlegen over sin Opførsel. Han tænkte paa, at han dog vist havde baaret sig noget ungdommeligt ad. I hvert Fald skyldte man jo selv en Dame af Fru Engelhardts Kvalitet et vist Hensyn . . .

Da han var staaet op og havde faaet sin Morgenkaffe, blev han ganske klar over, at han havde begaaet en Dumhed. Han havde taget Sagen for højtidelig, i det hele været for højt oppe. — Skulde han mon ikke have drukket lidt rigelig?

Ikke destomindre vedblev han at føle dette sære Behag ved at være hjemme, som han længe ikke havde kendt. Han havde tændt sin Pibe og sad og vuggede sig saa smaat i sin Ruin af en Gyngestol, mens hans Øjne dvælede ovre paa et af Nabo-gadens Smaahuse, hvis Salsvinduer han havde Udsigt til over Plankeværket. I et af Vinduerne saaes et Par rødkindede Børn og en Kone, der sad og stoppede Strømper, og udenfor paa den solbeskinnede Mur hang et grønmalet Bur med en Irisk. Han gjorde sig det ikke klart, hvad det egentlig var, der fængslede ham derovre. Det var jo det samme lille Billede af tryk og rolig Hverdagslykke, han i saa mange Aar havde haft for Øje her. Men der var kommen ligesom noget nyskabt over det denne Morgen; det var næsten, som saa e han det nu for første Gang.

Han foer nervøst sammen, da det bankede paa Døren.

Det var Madam Olufsen, der kom ind for at aflægge Besked om den Herre, som havde været der den foregaaende Aften og spurgt efter ham.

„Hvad var det for en Slags Herre?“

„Ja, det kender jeg ikke; men han saae ikke videre behagelig ud. Forresten tror jeg nok, han har været her engang før.“

Sandsynligvis en Rykker — tænkte Per, og Spørgsmaalet om den Neergaardske Arv trængte sig atter ind paa ham og gjorde ham urolig. Vilde han nu ogsaa kunne forsvare at give Afkald paa disse Penge, som han dog saa haardt trængte til?

Madam Olufsen var bleven staaende i den aabne Dør, som hendes høje, sværlemmede Skikkelse næsten udfyldte. Hun havde mere paa Hjerte.